

Дело C-629/19

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

23 август 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Австрия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

14 август 2019 г.

Жалбоподатели:

Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG
Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“

Отвeтник:

Landeshauptmann der Steiermark

[...]

Landesverwaltungsgericht Steiermark

(Областен административен съд Щирия, Австрия)

[...]

Грац, 14 август 2019 г.

До
Съда
[...]

на

Европейския

съюз

Преюдициално запитване

на основание член 267 ДФЕС

Страни в главното производство [...]:

- а) Жалбоподатели:
- 1) Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG [...]
  - 2) Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“ (Обединение за управление на водите „Регион Граткорн-Гратвайн“) [...]
- б) Ответник: Landeshauptmann von Steiermark (управител на провинция Щирия, Австрия) [...] **[ориг. 2]**

В производството по жалбата на Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG и Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“ срещу решение на управителя на провинция Щирия от 2 ноември 2015 г. [...] Landesverwaltungsgericht Steiermark (Областен административен съд Щирия) [...]

ОПРЕДЕЛИ:

I. На основание член 267ДФЕС до Съда на Европейския съюз се отправят следните преюдициални въпроси:

1. Трябва ли утайките да се считат за отпадък, имайки предвид изключването съгласно член 2, параграф 2, буква а) от Директива 2008/98 на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 година относно отпадъците и за отмяна на определени директиви във връзка с Директива 91/271/ЕИО на Съвета от 21 май 1991 година за пречистването на градските отпадъчни води и/или Директивата за утайките, в редакцията ѝ съгласно Регламент (ЕО) № 1137/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година?

2. При утвърдителен отговор на първия въпрос:

Допуска ли член 6, параграф 1 от Директива 2008/98 на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 година относно отпадъците и за отмяна на определени директиви дадено вещество да се разглежда като страничен продукт по смисъла на понятието за отпадък съгласно правото на Съюза, когато по производствено-технически причини към това вещество се добавят малък процент други вещества, които иначе биха били разглеждани като отпадъци, ако това не оказва влияние върху състава на цялото вещество и има значителни благоприятни последици за околната среда?

- II. Производството по жалбата [...] ще продължи след постановяването на решение от Съда. **[ориг. 3]**

Мотиви:

I.

Ход на производството и изложение на фактите:

След широкообхватна проверка съгласно член 6, параграф 6 от Abfallwirtschaftsgesetz 2002 (Закон за управлението на отпадъците от 2002 г., наричан по-нататък „AWG 2002“) с обжалваното решение управителят на провинция Щирия установява, че за извършването на промени в котел 11 на Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG, с местоположение в [...] Граткорн, [...] и в инсталация за изгаряне на остатъчни вещества, собственост на Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“, със същото местоположение, се изисква разрешение съгласно член 37, параграфи 1, 3 и 4 от AWG 2002. Това решение се основава на обстоятелството, че в двете инсталации са изгаряни съвместно утайки от експлоатираната съвместно пречиствателна станция за отпадъчни води на Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG и Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“, за да се получи пара с цел снабдяването с енергия на завод за хартия и целулоза на предприятието Sappi, който има същото местоположение.

В решението си ответникът посочва, че действително по-голямата част от изгаряните утайки е получена в резултат на процес на производство на хартия и може да се приеме, че тази част (приблизително 97 %) притежава свойството на страничен продукт по смисъла на член 2, параграф 3а от AWG 2002, но това не се отнася за онази част от утайките, която възниква при пречистването на градските отпадъчни води. От обективна гледна точка тези утайки оставали отпадък, при положение че не били получени в резултат на процеса за производство на хартия. Тъй като обаче съгласно практиката на Verwaltungsgerichtshof (Върховен административен съд, Австрия) не съществува минимален праг за определянето на дадено вещество като отпадък, следвало да се приеме, че всички утайки, съвместно изгаряни в двете посочени инсталации, съставляват отпадък по смисъла на член 2, параграф 1 от AWG 2002 и поради това за промените в тези инсталации се изисква разрешение съгласно член 37, параграфи 1, 3 и 4 от AWG 2002.

Двете заинтересовани страни [...] обжалват този акт пред Landesverwaltungsgericht (областен административен съд), като по същество изтъкват, че посочените в решението утайки не представляват отпадък по смисъла на член 2, параграф 1 от AWG 2002, тъй като са получени в рамките на интегриран процес на производство на хартия и целулоза, който поначало е планиран по този начин в проекта на инсталацията, и са използвани за оползотворяване на енергията при производството на хартия, като всички части на инсталацията се експлоатират от предприятието Sappi **[ориг. 4]** на

мястото на производствената дейност и само по организационни и правни причини те са собственост на два различни правни субекта, които притежават разрешение, съобразено със законодателството в областта на водите, за инсталация за третиране на отпадъчни води, както и разрешение съгласно правната уредба в областта на извършването на стопанска дейност относно котел 11 и инсталацията за изгаряне на остатъчни вещества.

С оглед на практиката на Съда (решения от 11 септември 2003 г., *Avesta Polarit Chrome*, C-114/01, EU:C:2003:448, и от 3 октомври 2013 г., *Brady*, C-113/12, EU:C:2013:627) се посочва, че производствените остатъци и други вещества не попадат в обхвата на понятието за отпадък, ако могат да се използват за продължение на производствения процес (при вътрешни отпадъци) или могат да се използват в предприятието на друг икономически оператор, ако тази по-нататъшна употреба е гарантирана и носи икономическа изгода. В решението си от 23 януари 2014 г. [...] *Verwaltungsgerichtshof* (Върховен административен съд) следвал тази съдебна практика и приел, че използването на производствени остатъци от собствена дейност за енергийни цели представлявало „сигурна по-нататъшна употреба“, така че тези производствени остатъци не попадали в обхвата на понятието за отпадък. Частта на градските отпадъчни води в утайката, която чисто математически възлизала на 2 %, по никакъв начин не променяла свойството на веществото и не била в състояние да накърни обществените интереси в областта на управлението на отпадъците по смисъла на член 1, параграф 3 от AWG 2002, тъй като била осигурена допустима по-нататъшна употреба на всички получени остатъчни вещества.

След събирането на доказателства и след провеждането на открито съдебно заседание сезираният *Landesverwaltungsgericht* (областен административен съд) уважава жалбата и в решение от 19 декември 2016 г. [...] приема, че за промените в котел 11 на *Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG* [...] и в инсталацията за изгаряне на остатъчни вещества, собственост на *Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“*, [...] не се изисква разрешение съгласно член 37, параграфи 1, 3 и 4 от изменения AWG 2002 (BGBl I, 102/2002).

С решение от 27 февруари 2019 г. *Verwaltungsgerichtshof* (Върховен административен съд) уважава ревизионната жалба, подадена срещу това съдебно решение от *Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt- und Wasserwirtschaft* (Федерален министър на земеделието, горите, околната среда и управлението на водите, Австрия), [...] и отменя обжалваното съдебно решение като незаконосъобразно. **[ориг. 5]**

В мотивите *Verwaltungsgerichtshof* (Върховен административен съд) посочва следното:

В съответствие с член 5 от Директивата за отпадъците в член 2, параграф 3а от AWG 2002 са предвидени условията вещества или предмети, които са

результат на производствен процес, но не са основната цел на този производствен процес, да могат да се разглеждат като странични продукти, а не като отпадъци. От първото изречение на тази разпоредба следва, че става въпрос за вещества или предмети, получени в хода на производствен процес. Жалбоподателят в ревизионното производство правилно посочва, че разглежданите утайки възникват в експлоатираната от втория ответник в това производство пречиствателна станция за отпадъчни води при съвместното пречистване на производствени и битови/градски отпадъчни води.

Отпадъчните води, а оттам и производствените отпадъчни води на първия ответник в ревизионното производство не представляват отпадък по смисъла на член 3, параграф 1, точка 1 от AWG 2002. Обикновено под отпадъчни води се разбира вода, която е променила свойствата си в резултат на битова, промишлена или друга употреба. От гледна точка на законодателството в областта на водите отпадъчни води са водите, от които някой се освобождава. Може да става въпрос за замърсена вода (наред с останалото домакински отпадъчни води, битови отпадъчни води, производствени отпадъчни води), но и за малко замърсена или изобщо незамърсена вода (напр. дъждовна вода). Wasserrechtsgesetz (Закон за водите, наричан по-нататък „WRG 1959“) (по-специално член 30 и сл.) установява по-подробни правила относно опазването на водите (включително на подпочвените води). От момента, в който съставките на отпадъчните води бъдат филтрирани и вече не са в отпадъчните води, не може да става въпрос за съставки на отпадъчните води по смисъла на член 3, параграф 1, точка 1 от AWG 2002. Изключването съгласно член 3, параграф 1, точка 1 от AWG 2002 не може повече да се прилага по отношение на такива вещества [...]. Ако при пречистването на отпадъчни води, наложено съгласно WRG 1959, се получи утайка като съставка на отпадъчните води, не е налице производствен остатък в резултат на производствен процес, тъй като пречистването на отпадъчните води, било то в пречиствателна станция на предприятието или в градска пречиствателна станция, не може да се счита за част от производствен процес. По-скоро пречистването на отпадъчните води представлява третиране, с което се цели отвеждането на отпадъчните води във водоприемниците да бъде извършвано в съответствие със защитните цели по WRG 1959. От обстоятелството, че след като бъдат механично обезводнени чрез изгаряне в посочените инсталации за изгаряне, получените при пречистването на отпадъчните води утайки се използват в производството на първия ответник (т.е. биват оползотворени, а не обезвредени), не става ясно дали употребените по този начин утайки са получени преди това като страничен продукт в рамките на производствен процес. Следователно **[ориг. 6]** не е изпълнено съществено условие, за да се приеме наличието на страничен продукт по смисъла на член 2, параграф 3а от AWG 2002.

Според Verwaltungsgerichtshof (Върховен административен съд) по отношение на утайките, предмет на това производство, Verwaltungsgericht

(административен съд) неправилно е приел, че е налице страничен продукт съгласно посочената разпоредба, и въз основа на това неправилно е заключил, че член 37 от AWG 2002 не следва да се прилага по отношение на разглежданите инсталации за изгаряне.

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Областен административен съд Щирия), който отново е компетентен да разгледа върнатото му дело, има съмнения относно тълкуването на понятието за отпадък във връзка със спорната утайка, както и по въпроса дали качеството на страничен продукт се губи, ако от съображения за производствена ефективност са добавени малък процент други вещества от пречистването на градските отпадъчни води, които вещества в противен случай по производствено-технически причини би трябвало да бъдат заместени по друг начин — при което не се променя съставът на страничния продукт. Затова този съд отправя въпрос относно тълкуването до Съда на Европейския съюз, който е компетентен да даде съответните разяснения.

II.

Относимата правна уредба може да бъде представена, както следва:

3. Разпоредби от правото на Съюза:

Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 година относно отпадъците и за отмяна на определени директиви (наричана по-нататък „Директивата за отпадъците“)

Съображение 1

Директива 2006/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006 г. относно отпадъците установява законодателната рамка за обработката на отпадъци в Общността. Тя дава определения за ключови понятия като отпадък, оползотворяване и обезвреждане, въвежда основни изисквания към управлението на отпадъците, по-специално задължението за [организация] или предприятие, което извършва действия по управление на отпадъци, да притежава разрешение или да бъде регистрирано, както и задължението за държавите членки да изготвят планове за управление на отпадъците. Тя установява също така основни принципи като задължението отпадъците да бъдат третирани по начин, който няма отрицателно въздействие върху околната среда и здравето на човека, [ориг. 7] насърчаване прилагането на йерархия на отпадъците, и, в съответствие с принципа „замърсителят плаща“, изискването, че разходите за обезвреждане на отпадъците трябва да се поемат от настоящия притежател, предишните притежатели на отпадъците или от производителя на продукта, [от] който се образуват отпадъците.

[...]

Съображение 26

„Замърсителят плаща“ е ръководен принцип на европейско и международно равнище. Причинителят на отпадъци и притежателят на отпадъци следва да ги управляват по начин, който гарантира висока степен на защита за околната среда и човешкото здраве.

Съображение 27

Въвеждането в настоящата директива на разширената отговорност на производителя е едно от средствата за подпомагане на разработването и производството на стоки, при които се отчита напълно и се улеснява ефективното използване на ресурси по време целия им жизнен цикъл, включително тяхната поправка, повторна употреба, разглобяване и рециклиране, без да се възпрепятства свободното движение на стоки на вътрешния пазар.

Съображение 28

Настоящата директива следва да допринесе за доближаването на ЕС към едно „рециклиращо общество“, което се стреми да избягва образуването на отпадъци и ги използва като ресурс. [...]

Съображение 29

Държавите членки следва да подкрепят използването на рециклируеми материали, като рециклируема хартия в съответствие с йерархията на отпадъците и с цел изграждане на рециклиращо общество и не следва да подкрепят депонирането или изгарянето на подобни рециклируеми материали, когато това е възможно.

Съображение 30

С оглед прилагане на принципите за предпазни мерки и превантивни действия, съдържащи се в член 174, параграф 2 от Договора, е необходимо да се установят общи цели в областта на околната среда за управление на отпадъците в рамките на Общността. По силата на тези принципи, Общността и държавите членки трябва да установят рамка за предотвратяване, намаляване и, доколкото това е възможно, премахване от самото начало на източниците на замърсяване или вредно въздействие чрез приемане на мерки, с които да се елиминират установените рискове. [ориг. 8]

Член 3**Определения**

За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

1. „отпадък“ е всяко вещество или предмет, от който притежателят се освобождава или възнамерява да се освободи, или е длъжен да се освободи;

[...].

Член 4

Йерархия на отпадъците

1. В законодателството и в политиката за предотвратяване и управление на отпадъците се прилага като приоритетен ред следната йерархия на отпадъците:

- а) предотвратяване;
- б) подготовка за повторна употреба;
- в) рециклиране;
- г) друго оползотворяване, например оползотворяване за получаване на енергия; и
- д) обезвреждане.

[...]

Член 5

Странични продукти

1. Вещество или предмет, които са резултат на производствен процес, чиято основна цел не е производството на това вещество или предмет, могат да не бъдат разглеждани като отпадък по смисъла на член 3, точка 1, а като страничен продукт, само ако са спазени следните условия:

- а) по-нататъшната употреба на веществото или предмета е ясно определена;
- б) веществото или предметът могат да се използват пряко без по-нататъшна обработка, различна от обичайната промишлена практика;
- в) веществото или предметът са произведени като неразделна част от производствен процес; и **[ориг. 9]**
- г) по-нататъшната употреба е законна, т.е. веществото или предметът отговарят на всички съответни продукти,

екологични и свързани със защитата на човешкото здраве изисквания, съобразени с конкретната им употреба, и няма да доведат до цялостно вредно въздействие върху околната среда или човешкото здраве.

2. Въз основа на посочените в параграф 1 условия могат да бъдат приети мерки за определяне на критериите, които трябва да бъдат спазени, за да може определени вещества или предмети да бъдат считани като страничен продукт, а не като отпадък по смисъла на член 3, точка 1. Тези мерки, предназначени да изменят несъществени елементи на настоящата директива чрез допълването ѝ, се приемат в съответствие с процедурата по регулиране с контрол, посочена в член 39, параграф 2.

Член 6

Статус за край на отпадъка

1. Някои определени отпадъци престават да са отпадъци по смисъла на член 3, точка 1, когато са преминали през процес на оползотворяване, включително рециклиране, и отговарят на определени критерии, които трябва да се разработят съгласно следните условия:

- a) *съществува обичайна практика за използването на веществото или предмета за специфични цели;*
- b) *за това вещество или предмет съществува пазар или търсене;*
- в) *веществото или предметът отговарят на техническите изисквания за специфичните цели, и са в съответствие със съществуващите закони и стандарти, приложими към продуктите; и*
- г) *употребата на веществото или предмета няма да доведе до цялостно вредно въздействие върху околната среда или човешкото здраве.*

Критериите включват пределни допустими стойности за замърсителите, когато това е необходимо, и отчитат вероятни вредни въздействия на веществото или предмета върху околната среда. [ориг. 10]

2. [...]

3. [...]

4. Когато по установената в параграфи 1 и 2 процедура не са определени критерии на общностно равнище, държавите членки могат да решат за всеки отделен случай дали даден отпадък е престанал да бъде отпадък, като вземат предвид приложимата съдебна практика. Те нотифицират Комисията за тези решения в съответствие с Директива 98/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 г. относно определяне на процедура за предоставяне на информация в областта на техническите стандарти и регламенти и на правилата относно услугите на информационното общество, когато това се изисква от разпоредбите на посочената директива.

Член 13

Защита на човешкото здраве и на околната среда

Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че управлението на отпадъците се извършва, без да се застрашава човешкото здраве, без да се вреди на околната среда, и по-конкретно:

- a) без риск за водата, въздуха, почвата, растенията или животните;
- б) без да се предизвиква неудобство чрез шум или миризми; и
- в) без да се въздейства отрицателно върху природната среда или местата, които са обект на специален интерес.

4. Разпоредби от националното право:

Abfallwirtschaftsgesetz 2002 (Закон за управлението на отпадъците от 2002 г.)

Член 1, параграф 1:

Съгласно принципа на предпазните мерки и принципа на устойчивост управлението на отпадъците следва да бъде насочено към:

1. избягване на вредните или неблагоприятни въздействия върху човека, животните и растенията, тяхното изхранване и естествената им среда, [ориг. 11] или ограничаване във възможно най-голяма степен на въздействията, засягащи общото благосъстояние на човека,
2. ограничаване във възможно най-голяма степен на емисиите на замърсители на въздуха и газове, оказващи влияние на климата,
3. опазване на ресурсите (суровини, вода, енергия, местности, повърхности, обем на депата),

4. *в случай на оползотворяване — ограничаване на рисковия потенциал на отпадъците или на получени от тях вещества, така че той да бъде по-нисък от рисковия потенциал на съпоставими първични суровини или на продукти, изработени от първични суровини, и*
5. *запазване само на отпадъци, чието депониране не създава опасност за бъдещите поколения.*

Член 1, параграф 3:

В интерес на обществото е необходимо събирането, съхраняването, извозването и третирането като отпадъци, ако в противен случай биха се застрашили:

[...] [конкретно изброени защитени интереси като например здраве, околна среда, обществена сигурност, местности, [...].

Член 2, параграф 1:

(1) По смисъла на настоящия федерален закон отпадъци са движими вещи,

1. *от които притежателят възнамерява да се освободи или се е освободил, или*
2. *чието събиране, съхраняване, извозване и третиране като отпадъци е необходимо, за да не бъдат засегнати обществените интереси (член 1, параграф 3).*

Член 2, параграф 3:

*При всички положения общественият интерес (член 1, параграф 3) не налага организирано събиране, съхраняване, извозване и третиране по смисъла на настоящия федерален закон, доколкото **[ориг. 11]***

1. *според общоприетите стандарти вещта е нова или*
2. *според общоприетите стандарти вещта се използва по предназначение.*

[...] [специална уредба относно селското стопанство]

Член 2, параграф 3а:

Вещества или предмети, които са резултат от производствен процес, чиято основна цел не е производството на това вещество или предмет, могат да бъдат разглеждани не като отпадъци, а като странични продукти само ако са спазени следните условия:

1. по-нататъшната употреба на веществото или предмета е ясно определена;
2. веществото или предметът могат да се използват пряко без по-нататъшна обработка, различна от обичайната промишлена практика;
3. веществото или предметът са произведени като неразделна част от производствен процес; и
4. по-нататъшната употреба е допустима, и по-специално веществото или предметът може да се използва безопасно за предвидената полезна цел, при употребата не са засегнати защитени интереси (вж. член 1, параграф 3) и са спазени всички релевантни правни разпоредби.

Член 6, параграф 6:

[...] [Компетентност на управителя на провинция, в частност, да определя дали изискването за разрешение съгласно член 37 от AWG се прилага по отношение на дадена инсталация или промяната ѝ]

Abfallverbrennungsverordnung (Наредба за изгарянето на отпадъци, наричана по-нататък „AVV“)

Член 2, параграф 1: [ориг. 13]

Тази наредба се прилага [...] за [...] [определени инсталации]

[...],

в които твърди или течни отпадъци се изгарят или се изгарят съвместно.

Член 2, параграф 1a:

[...] [изключване на определени инсталации за изгаряне със специална почистваща техника]

Член 2, параграф 1b:

[...]

Член 2, параграф 2:

Настоящата наредба не се отнася за:

1. инсталации, в които се обработват изключително следните отпадъци:

[...]

- c) *влакнести растителни отпадъци от производството на първична целулозна каша и от производството на хартия от целулоза, ако са изгаряни на мястото на производството и ако получената топлина се оползотворява;*

[...]. [ориг. 14]

III.

1. Landesverwaltungsgericht Steiermark (Областен административен съд Щирия) изпитва съмнения относно съответствието на член 2 AWG 2002 с правото на Съюза, поради което отправя преюдициално запитване до Съда.
2. [...] [общи съображения относно допустимостта на преюдициалното запитване]

Въпросът за тълкуването на член 2 от AWG 2002 е от значение за решаването на спора поради следните причини:

3. Съгласно постоянната практика на Съда понятието за отпадък е общностно понятие. Освен понятието за отпадък съгласно правото на Съюза държавите членки нямат възможност да създават различно от него, по-тясно национално понятие за отпадък. Австрийското понятие за отпадък, уредено в член 2, параграф 3а от AWG 2002, [ориг. 15] следва да се тълкува в съответствие с Директивата. В случаите, при които националното понятие за отпадък се отклонява от понятието за отпадък съгласно правото на Съюза, националното понятие за отпадък се заменя с това по Директива 2008/98/ЕО (Директивата за отпадъците) (вж. решение [от 25 юни 1997 г., Tombesi и др., C-304/94, C-330/94, C-342/94 и C-224/95, EU:C:1997:314]).
4. Следва да се припомни, че член 3, точка 1 от Директива 2008/98 дефинира понятието „отпадък“ като всяко вещество или предмет, от който притежателят се освобождава или възнамерява да се освободи, или е длъжен да се освободи. В това отношение Съдът винаги е заявявал, че определението за отпадък трябва да се тълкува в широк смисъл, за да се гарантира високо равнище на защита на целите на Съюза в областта на политиката за околната среда (вж. решения на Съда от 15 юни 2000 г., ARCO Chemie [Nederland и др.], C-[4]18/97 [и C-419/97], EU:C:2000:318, от 18 април 2002 г., Palin Granit [и Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus], C-9/00, EU:C:2002:232, определение от 15 януари 2004 г., Saetti [и Frediani], C-235/02, EU:C:2004:26, решения от 11 ноември 2004 г., Niselli, C-457/03, EU:C:2004:707, и от 10 май 2007 г., Thames Water Utilities, C-252/05, EU:C:2007:276).

5. Съдът многократно е подчертавал, че въпросът дали даден материал е отпадък следва да се преценява въз основа на съответните обстоятелства, и че това решение следва да се взема от компетентния орган за всеки отделен случай (вж. решения на Съда от 15 юни 2000 г., *ARCO Chemie* [Nederland и др.], C-[4]18/97 [и C-419/97], EU:C:2000:318, от 18 април 2002 г., *Palin Granit* [и *Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus*], C-9/00, EU:C:2002:232, определение от 15 януари 2004 г., *Saetti* [и *Frediani*], C-235/02, EU:C:2004:26, решения от 11 ноември 2004 г., *Niselli*, C-457/03, EU:C:2004:707, и от 10 май 2007 г., *Thames Water Utilities*, C-252/05, EU:C:2007:276). В разглеждания случай утайките са получени при производството на целулоза като неразделна част от непрекъснатия производствен процес. В резултат на това влакнестата утайка произхожда на 100 % от производството на хартия и целулоза и без него тя не би съществувала.
6. В съответствие с член 5 от Директивата за отпадъците в член 2, параграф 3а от АWG 2002 са предвидени условията вещества или предмети, които са резултат на производствен процес, но не са основната цел на този производствен процес, да могат да се разглеждат като странични продукти, а не като отпадъци. *Verwaltungsgericht* (административен съд) счита, че поне доколкото произхождат от производство, спорните утайки изпълняват кумулативно предвидените условия на тази разпоредба. Освен това според *Landesverwaltungsgericht* (областен административен съд) добавянето на градски отпадъчни води не пречи, тъй като, от една страна, те не променят състава на полученото при производството вещество, и от друга страна, в противен случай те трябва да бъдат заместени по друг начин.
7. Запитващата юрисдикция има съмнения и по въпроса дали дори ако утайките не притежават качеството на страничен продукт, същите утайки представляват „отпадък“ по смисъла на понятието за отпадък съгласно правото на Съюза. **[ориг. 16]**

Съгласно практиката на Съда дори когато даден материал се счита за производствен остатък, този материал не е непременно отпадък. Характеристиките на материала от гледна точка на неговата годност за по-нататъшно използване в икономиката могат да означават, че този материал не следва да бъде считан за отпадък. Съдът определя три кумулативни критерия, които трябва да изпълни даден производствен остатък, за да бъде счетен за страничен продукт. Когато по-нататъшното използване на материала не е било просто възможност, а сигурност, без каквато и да било допълнителна преработка, предшестваща повторната употреба, и като част от непрекъснат производствен процес, тогава този материал не би бил отпадък (вж.

- решение от 18 април 2002 г., Palin Granit [и Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus], C-9/00, EU:C:2002:232).
8. Запитващата юрисдикция счита, че тези три критерия са изпълнени дори при ограничително тълкуване на понятието „производствен процес“ от страна на Съда (вж. решения от 18 април 2002 г., Palin Granit [и Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus], C-9/00, EU:C:2002:232, от 11 ноември 2004 г., Niselli, C-457/03, EU:C:2004:707, от 8 септември 2005 г., Комисия/Испания, C-121/03, EU:C:2005:512). Чрез обвързването на утайката и непрекъснатото изгаряне с нулеви емисии за производство на пара в процеса на производство на хартия утайката бива постоянно и незабавно преработвана. Всъщност инсталацията, предмет на главното производство, е такава, че при 24-часова работа в затворена система утайката се доставя от пречиствателната станция по транспортни ленти за производството на пара.
  9. Ако Съдът приеме, че утайките следва да се считат за отпадък по смисъла на член 3, точка 1 от Директива 2008/98, отправянето на преюдициално запитване се обуславя от допълнителни съмнения на запитващата юрисдикция. Дори ако утайките, предмет на главното производство, следва да се разглеждат като отпадъци, те би следвало да престанат да се считат за отпадъци още преди вътрешното изгаряне на утайките за производството на пара.
  10. По този начин член 6, параграф 1, първа алинея от Директива 2008/98 посочва условията, на които трябва да отговарят специфичните критерии, позволяващи да се определи кои отпадъци престават да бъдат отпадъци, когато са преминали през процес на оползотворяване, включително рециклиране. В това отношение Съдът посочва, че законодателят на Съюза конкретно е предвидил държавите членки да имат правомощието да приемат мерки относно статуса „край на отпадъка“ за дадено вещество или предмет, но не е уточнил естеството на тези мерки (решение от 28 март 2019 г., Tallinna Vesi, C-60/18, EU:C:2019:264, т. 2[2]). Поради обстоятелството, че **[ориг. 17]** водят до установяване на статус „край на отпадъка“ и съответно до преустановяване на защитата, която правото в областта на отпадъците гарантира по отношение на околната среда и човешкото здраве, мерките трябва да осигуряват спазването на условията по член 6, параграф 1, букви а)–г) от тази директива, и в частност да отчетат всички възможни вредни въздействия на съответното вещество или съответния предмет върху околната среда и човешкото здраве.

Запитващата юрисдикция признава, че съгласно практиката на Съда държавата членка може и да прецени, че някои отпадъци не могат да престанат да бъдат отпадъци, и да не приеме правна уредба за статуса „край на отпадъка“ по отношение на тях (решение от 28 март 2019 г.,

Tallinna Vesi, C-60/18, EU:C:2019:264, т. 26). Съдът обаче счита, че държавата членка трябва да следи това бездействие да не съставлява пречка за постигането на целите на Директива 2008/98 като насърчаването на йерархията на отпадъците или оползотворяването на отпадъците и употребата на оползотворени материали с оглед на опазването на природните ресурси и създаването на условия за кръгова икономика (решение от 28 март 2019 г., Tallinna Vesi, C-60/18, EU:C:2019:264, т. 27). Според запитващата юрисдикция в главното производство случаят не е такъв, тъй като доставката на утайки се осъществява чрез вътрешна затворена автоматизирана система, като освен това използването на утайки е непрекъснато и този процес не създава риск за околната среда и човешкото здраве. Освен това този процес цели също предотвратяването на отпадъци и заместването на изкопаеми суровини. Този производствен процес поражда в запитващата юрисдикция сериозни съмнения относно съответствието с правото на Съюза на съответната преценка на националния орган. **[ориг. 18]**

IV.

1. Всички органи и съдилища на държавите членки са задължени да тълкуват цялото законодателство в съответствие с Директивата, така че целта на Директивата да не бъде застрашена от тълкуването на националното право (вж. решение от 10 април 1984 г., von Colson и Kamann, 14/83, EU:C:1984:153). Тъй като обаче правилното прилагане на правото на Съюза не изглежда дотолкова очевидно, че да не оставя никакво място за обосновани съмнения, и поради това не е възможно националното право да бъде тълкувано в съответствие с Директивата, съгласно член 267 ДФЕС запитващата юрисдикция отправя до Съда по-горе формулираните преюдициални въпроси.

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Областен административен съд Щирия)

[...]